

לה על כתובתה, אינה מוחלת בכך על השעבוד הקודם, ויכולה לגבות את ההתחייבות הראשונה מזמן כתיבתה.

אמר מר: אי בעיא כהאי גביא, אי בעיא כהאי גביא.

והוינן בה: לימא פליגא דרב נחמן.

דאמר רב נחמן: שני שטרות של מכר או מתנה של שדה היוצאין בזה אחר זה, דהיינו, שכתב ראובן לשמעון שטר בניסן, ושטר נוסף בסיון — ביטל שטר שני את הראשון? ואם כתב המוכר בשטר אחריות לקונה, שבמידה ויגבו בעלי החובות שלו את השדה עבור חובם הוא יפצה אותו על כך בשדה אחרת, וטרפו בעלי חוב את השדה ממנו, אינו גובה הקונה את האחריות מהלקוחות האחרים — אלא מהזמן של השטר השני.

ואם כן, נאמר גם כאן שביטל שטר השני את הראשון, ומחלה על השעבוד הראשון!

ודחינן: לאו מי איתמר עלה, האם לא נאמר על דברי רב נחמן, אמר רב פפא: ומודה רב נחמן, דאי אוסיף ביה בשטר השני דיקלא [דקל] — לשם התוספת כתביה את השטר השני, ולא ביטל את הראשון, ונתכוין שאם ירצה הלוקח לקבל את העיקר והתוספת, יגבה מזמן השטר השני, ואם ירצה לגבות מזמן ראשון — יגבה רק את העיקר.

הכא נמי, גבי כתובה, הא אוסיף לה מידי בשטר השני, שהרי כתב לה שלש מאות⁽³⁹⁾.

ואם באה לגבות שלש מאות, כגון שהיו לו נכסים אף בזמן כתובה שניה — גובה מזמן שני.

ואם איתא, שסובר רב הונא שגובה את עיקר הכתובה מזמן ראשון, ואת התוספת מזמן שני, נאמר שתיגבי מאתיב, שהם מתקנת חכמים, מזמן ראשון, ומאה, שהם תוספת כתובה — מזמן שני!

ומקשינן: ולטעמיה, תיגבי את החמש מאות כולב, מאתיב מזמן ראשון, ותלת מאה מזמן שני, שנאמר שכל השלש מאות — תוספת כתובה הם!

אלא, חמש מאות מאי טעמא לא גביא?

כיון דלא כתב לה בכתובה השניה: "צביתי ואוסיפית לך תלת מאה אמאתיב" [רציתי והוספתי לך שלש מאות בנוסף למאתיים], ודאי לא נתכוין להוסיף על הכתובה הראשונה, אלא הכי קאמר לה: אי מזמן ראשון גביאת [תגבי] — גביא מאתיב, אי מזמן שני גביאת, תיבטל הכתובה הראשונה, וגביא תלת מאה!

הכא נמי היינו טעמא דלא גביא מאתיב & תמ
מזמן ראשון ומאה מזמן שני, מדלא כתב לה: "אוסיפית לך מאה אמאתיב", ודאי אחולי אחילתיה [מחלה] לשעבודא קמא.

ולכן, אם באה לגבות את הכתובה של שלש מאות, אינה יכולה לגבות מאתיב מהזמן הראשון ומאה מהזמן השני, אלא גובה את כל השלש מאות מהזמן השני. אך אם הוסיף

הנישואין [הגר"ש רוזנבוסקי].

39. אבל לא שכתב לה "צביתי ואוסיפית כך

שלפי רש"י, לכאורה, תגבה מן האירוסין, שהרי לא היתה כאן מחילה. אבל לתוס' ר"ד, שבשעת הנישואין חל חיוב חדש, הרי זו תגבה מן